

TRIBUNA

Habitatges turístics a Vielha e Mijaran

JUAN ANTONIO SERRANO IGLESIAS
ALCALDE AJUNTAMENT DE VIELHA E MIJARAN

PER SITUAR-NOS, en aquests últims deu anys, la població de Vielha e Mijaran s'ha mantingut entorn dels 5.600 habitants. D'aquests, gairebé un 20% són persones vingudes de fora de les nostres fronteres, amb un 50% de la Unió Europea.

Són persones necessàries per al nostre territori, empleats que en gran part desenvolupen el seu treball en el sector serveis i en alguns casos la construcció, persones que resideixen aquí des de fa molts anys i que estan plenament integrades. La immensa majoria viuen de lloguer, ja que van haver de venir sense gairebé recursos a Aran per trobar una feina i una vida digna que desgraciadament al seu país no tenien.

Vielha e Mijaran viu del sector serveis, com la resta de la Val d'Aran. De fet i al nostre municipi, el 89,5% dels contractes realitzats durant aquest mes d'agost passat van ser per treballar en aquest sector.

D'altra banda, 141 habitatges estan donats d'alta com d'ús turístic i 789 de primera residència en règim de lloguer, que suposen el 38% del total d'aquest tipus d'habitatges, molt per sobre de l'existent a Catalunya, que és del 20%.

Quant a les places hotel·leres ofertes el juliol d'aquest any al municipi, han estat de 2.894 i el juliol del 2014 van ser 3.130. Si ens referim a la temporada d'esquí, el febrer del 2016 les places ofertes van ser 3.346 i aquest febrer passat, 3.148, és a dir, una pèrdua en cada cas d'unes 200 places. Totes aquestes dades es poden obtenir a www.epdata.es.

Si bé és cert que aquests descensos no poden atribuir-se del tot a la nova oferta d'habitatges turístics ja que existeixen altres factors, és evident que tenen una important relació i ho hem comprovat en altres llocs; és a dir, la nostra proposta de regulació no era nova.

De fet moltes ciutats amb diferent color polític estan tramitant regulacions. Cal tenir en compte que els habitatges turístics no han d'afrontar les mateixes despeses que un hotel com inversions i manteniments molt costosos quant a seguretat, compliment de

nombroses normatives que suposen importants despeses i un llarg etcètera. De fet aquesta és una de les raons per les quals alguns establiments no obren a l'estiu, a causa també d'un descens de preus, ja que la competència de destinacions d'estiu és molt més gran. El mateix ocorre amb els restaurants. A l'hivern no totes les destinacions de muntanya ofereixen una estació d'esquí com Baqueira Beret.

Si l'oferta turística s'incrementa per la banda baixa de preus amb pisos i estudis com a habitatges turístics com serà el cas, a banda de destruir llocs de treball, ja que els hotels hauran d'oferir un pitjor producte o servei o en el pitjor dels casos, tancar, tampoc no és conseqüent amb l'objectiu de convertir Vielha e Mijaran en una destinació turística de qualitat.

Per cert, on hauran d'anar a viure els habitants anteriorment esmentats si els pisos i apartaments del municipi on actualment viuen seran ocupats per turistes amb una despesa mitjana baixíssima al comerç i als bars i restaurants? Al propietari li interessarà llogar per setmanes abans que per temporades o tot l'any. En poques setmanes molts d'ells es veuran pressionats pels seus propietaris dient-los que els apugen el lloguer. Però és que, a més, hi ha altres factors que desaconsellen oferir

aquest tipus d'habitatges, com és el dret al descans i incidència en la qualitat de vida dels que viuen tot l'any, conflictes veïnals per diferents horaris i, per descomptat, la influència en el mercat de l'habitatge: els preus pujaran. Crec que no m'estic inventant res que no estigui passant ja, només cal llegir els diaris.

Es per això que es feia necessària una regulació, atès que el perill d'exclusió dels actuals inquilins era apressant, no només els vinguts d'altres països o empleats temporals per treballar en el sector serveis, sinó de joves aranesos que volen independitzar-se i ara no podran.

A més, hi ha destinacions turístiques de temporada que tenen gravíssims problemes de falta d'empleats a causa que en el seu dia no van fer una regulació com la proposta. Per què anar a treballar a la Val d'Aran si no podré estalviar res? Aquesta pregunta ens la faríem tots.

Model inexistent

D'altra banda, hi ha el model turístic de país. Durant el període 2007/2011, en el qual vam estar al capdavant del Conselh Generau d'Aran, vam començar a treballar en aquest sentit per consensuar un model juntament amb l'oposició i els municipis de la Val d'Aran; desgraciadament durant aquests últims 7 anys

no s'ha fet res en aquest sentit per part del govern de CDA. A la Val d'Aran no tenim política de turisme, va per inèrcia i se salva gràcies a l'empenta i la inquietud del sector privat. Però potser el més sorprenent de tot plegat és que no s'ha manifestat sobre això, clara mostra del que diem: o els és igual o no tenen ni idea del que ens hi estem jugant.

Desgraciadament per al nostre municipi ja és tard mentre la gran majoria d'ajuntaments d'Espanya estan començant a regular els habitatges turístics. Un clar exemple és Madrid, el qual ha tingut un increment d'un 168% d'aquest tipus d'allotjaments en tot just dos anys, o ajuntaments com el de Barcelona, que no escapen a les noves tendències del mercat, incloent-hi el desallotjament dels seus veïns per acollir habitatges turístics o fent-los pagar lloguers impossibles. A Palma de Mallorca fins i tot s'han prohibit tot tipus de lloguer turístic al litoral ja saturat. Repetim, no és un tema de color polític, és un tema de país.

A Vielha e Mijaran pagarem la falta de visió de futur de CDA, de desconeixement del problema, de no saber aplicar solucions i de la seua evident desgana, una hipoteca que difícilment es podrà pagar. Costa molt temps posicionar una destinació turística, però molt poc destruir-la.

COL·LABORACIÓ

Treballar junts per millorar

JOAN SANTACANA VÉLEZ
DIRECTOR DEL DEPARTAMENT DE TREBALL, AFERS SOCIALS I FAMÍLIES

CADA ANY afrontem la campanya de recollida de la fruita dolça a les nostres terres amb la intenció d'introduir nous objectius que puguin ser abordats i que millorin la qualitat de treball de tots els agents implicats per fer arribar al consumidor un producte ben acabat. Any rere any, la nostra principal preocupació, juntament amb la de les organitzacions agràries i la dels agents socials, ha estat regular la contractació del sector i normalitzar les relacions laborals amb l'aplicació correcta del conveni. I amb l'esforç de tots s'està aconseguint o si més no anem per bon camí, tot i la crisi econòmica patida i les dificultats dels pagesos per la caiguda de preus de la fruita dels darrers anys. Però aquesta campanya, que s'ha concentrat per la tardança de l'estiu i que no ha suposat dificultats afe-

gides quant als aspectes purament laborals, sí que ha permès adornar-nos que cal fer un pas endavant i posar fil a l'agulla en qüestions més socials. Sense deixar de treballar en la millora constant de tot allò que afecta la intermediació laboral, potser és el moment de reflexionar sobre com volem que es desenvolupi la campanya en un futur i quin és el model que volem seguir construint per aconseguir que sigui modelica.

Sense cap dubte la campanya agrària la generen les persones, tant pagesos com temporers, però també hi participen els veïns de tots els municipis, en els quals l'activitat es multiplica durant els mesos d'estiu i que en aquest període acullen una important població temporera, no sempre amb feina ni amb un lloc on viure. Per això, des del departament de Treball, Afers

Socials i Famílies fem una crida a la responsabilitat de totes les administracions i entitats implicades en la campanya per aconseguir dissenyar un model consensuat que doni resposta a l'allotjament dels temporers sense feina. Cal agrupar recursos i treballar colze a colze per intentar disposar d'una xarxa d'albergs socials que podrien resoldre aquest problema que afecta les persones. El departament està disposat a liderar el projecte per impulsar-ne la constitució, tot i entenen que aquests albergs han de ser de titularitat municipal. Això no vol dir desatendre les peticions reiterades de les organitzacions agràries i dels agents socials per obrir una línia de nou per remodelar aquells allotjaments que pateixen el pas del temps, qüestió que s'està estudiant. I la Inspecció continuarà fent visites per conèixer les condicions d'habitabilitat dels establiments que allotgen temporers. Estem davant d'un nou repte engrescador que depèn de la nostra capacitat per co-

ordinar-nos. I no m'oblido que això demana també recursos. Però primer hem de recavar tota la informació per tenir la fotografia real de les necessitats i després dissenyar un protocol sensat d'acollida, que no deixi ningú que busca feina sense un sostre durant aquest impàs. Si tenim aquest dibuix de la realitat segur que trobarem recursos per portar-lo a terme. Anem passant etapes i aprenent els uns dels altres per mantenir l'aposta d'un sector agrari regenerat, que s'inventa cada dia i que fa seves totes les aplicacions i novetats que li permetin ser més competitiu i conviure amb harmonia amb el medi ambient.

Aquest nou projecte no fa que m'oblidi d'agrair la contínua col·laboració de les organitzacions patronals del sector com Unió de Pagesos, ASAJA-Associació d'Empresaris Agraris de Lleida, JÀRC i AFRUCAT i la dels sindicats UGT i CCOO, amb els quals ens reunim en la Mesa Agrària per establir protocols d'actua-

ció i que sense aquest treball conjunt no haguéssim obtingut tants bons resultats en un camí que no ha estat mai fàcil. També comptem amb la Inspecció de Treball, de la Direcció Provincial d'Estrangeria i de les forces policials tant estatals com autonòmiques.

El departament de Treball, Afers Socials i Famílies, mitjançant el Servei Públic d'Ocupació, ha seguit apostant pel model inicial i ha mantingut la xarxa d'oficines municipals i d'atenció als allotjaments amb la col·laboració dels ajuntaments de les comarques on es recol·lecta. Aquesta xarxa ha estat coordinada pel personal del SOC, que s'ha ocupat de la gestió dels 17 projectes dels ajuntaments i de la formació dels 20 col·laboradors socials. I com fa set anys, hem tingut al nostre costat la Diputació Provincial de Lleida, que ha subvencionat el cost total del personal col·laborador.

Treballar junts ens farà forts i ens permetrà assolir els objectius que ens marquem.